

DONARÀ
UNA
BATALLADA
CADA
SEMANA.

SI SE 'N VENEN: MOLTAS

tocarà á nomatent.

SE VEN
2 QUARTOS

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambia del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

¡GRAN XIBARRI!
¡GRAN FESTASSA!

Estem en lo cel. ¡Ditxosos no-saltres qu'hi hem pogut anar sense passar avans pel purgatori! Los periodistas fem com 'ls gossos: ens fiquem per tot, sense dir sis-quera bon dia ó bona nit. Y encara, moltes vegades, gracias que 'ns dignem anar á alguna part. Tothom 'ns fa bona cara, se 'ns adula perque en lo periódich ens ocupem be del assumpto y no perjudiquem á la empresa..... y aixis anem vivint.

Accedint, donchs, gustos á una atenta invitació que 'l Pare Etern 's digná enviarme en forma de una malaltia, vaig acudir directament al cel, en la seguretat de que no se 'm posaria obstacle á l' entrada, tenint en compte que no he sigut may ministre, ni empleat y que tant sols estich en camí de ser perturbador de la societat.

L' espectacle que vaig presenciar no 's pot descriure. Alló era un entusiasme y una animació extraordinaria. Per tot arreu se sentia cantá 'l xiribiribit corona, qu' es com si diguessim l' himne de Riego del cel, per totes bandes se sentian crits de ¡Viva Deu!, en tots los carrers y plassas se veyan balcones illuminats per flamas de bengala y llums eléctricas, y tot, en fi, donava á compondrer que en lo cel passaba alguna cosa extraordinaria.

Sant Pere, que s' estaba assentat en la porta, acabant d' adobar un parell de botinas de Sant Lluís Gonzaga, 'm va enterar de tot.

—Deu lo quart, li vaig dir, ¿qu' es vosté 'l porter d' aquesta casa?

—¿Qui per la miseria de un trimestre de contribució no voldrá veure convertida la esquena de aquest pobre CEGO y profundo diplomátich, en teatre de Polichinellas? Vaja, senyors, que 'n Bismark vol comensar la funció y á mi la CAPA ja 'm comensa á pesar un xiquet massa. Encara qu' aquestos dos se peguin no 'n fassin cas; nosaltres, 'ls grossos, solem ser masells.

—No senyor me va dir recordantse encara d' aquella vegada que va negar tres vegades al seu mestre.

—¿Cóm no? li vaig dir jo.

—¡Ay! Dispensi, fill, y no he digui al Pare Etern, ó sino m' enviaria set anys al purgatori. Si senyor, jo soch 'l porter. ¿Qué se li oferia?

—Voldria que 'm dignés lo que significa aquesta festassa que veig en lo cel.

—S' ha rebut la noticia de haber sigut proclamada la infalibilitat del Papa y per aixó hi ha gatsara.

—La noticia es molt fresca y no se com se pot naber rebut.

—Jo li diré, 'l ha duta un propi

—¿Qui?

—Lo pare Claret.

—¿Lo pare Claret?... ¿Aquest home es aquí dins? ¡M' entono!

—¡Oh! Calli, home: es al Lazareto... ¿no veu que no sabemsi es mort ó viu? Lo parte li hem atmes, pero lo qu' es ell, ¿per are se ha quedat en terra. ¿Y vosté desitja entrar á veure á Deu?

—Es clar que si, per aixó he vingut.

—No es pas cap d' aquestos?

Y 'm va ensenyar una llista en que hi havia los següents noms: Don Francisco Sunyer y Capdevila, ateo recalcitrant; D. Joseph Garibaldi, enemich del Papa; Don Lluís Carreras, crítich refinat; Don Eugeni Gaminde, militar; Don Víctor Balaguer, trovador; Don Joseph Ruiz Zorrilla y altres que fora llarch relatar.

—No, senyor, vaig dir, no soch cap d' aquests.

—Donchs ja pot passar. No li faig ensenyar la cédula, perque aixó ara es poch menos que inútil. D' eusá que 'ls federals varen emigrar, quetothom té cédula falsa. Pero si fos cap dels que figuran on aquesta llista, vagi

ab cuidado, perquè hi ha policia.....

—Per tot arreu s'ha de ficar aquesta pudó, miri qu' es molt.

—La d' aquí es policia d' àngels.

—Menos mal.

Y deixant á Sant Pere, me 'n vaig anar cap al palau del Pare Etern, passant per entremitj d' aquell sens fi de sants y santas, àngels grans y àngels petits, etc. etc.

¡Assombrintse! ¡També en lo cel hi ha cipayos!

Lo palau del pare Etern está molt ben situat. Se troba com si diguesses al bell mitj del glacis de la Ciutadela. Los cipayos del cel li donan guardia.

Jo entraba, com si tal cosa, quan de repent se 'm presenta un, tot mudat y 'm diu:

—¡Ahont va?

—A dalt.

—¡Ja te papeleta?

—Si senyor. ¿Y qui' es vosté que pregunta las cosas ab tanta arrogancia?

—Quan ho faig, senyal que puch. Soch lo àngel de la guarda.

—Está bé.... Y tement que 'm portés al ponton, vaig fer mutis y seguir mon camí.

No vull explicar las peripecias perquè vaig passar. Los ne faré gracia y 'ls faré dos quartets de lo mes esencial de la meua visita al Cel.

Un àngel me va fer saber que aquell dia la infalibilitat se celebraba en la casa del Rey del cel ab un apat, y 'm va conduhir en una sala, ahont juntament ab altres, vaig esperar las duas de la tarde, hora en que se 'ns va anunciar que s' anava á posar la sopa á taula.

—Santa paraula, digueren tots los sants convidats.

¿Ne volen d' animació? Semblaba que acabessin d' enjegar l' Hospici. De tot arreu, de tots cantons sortian sants y santas, molt ben mudats y mudadas, que 's dirigian cap á taula. La mare de Deu fins va estrenar una mantellina y tot.

L' aspecte que presentaba la taula de Deu era extraordinari. Al veurer alló, un esclama: ba: qualsevol s' estigui en mitj de progressistas. Tenia vint mil canas de llargada per cinch mil d' amplada.

Presidia lo dinar lo Pare Etern, lo qual ab motiu de la festivitat del dia s' habia tret la barba, rahó per lo que los àngels deyan que 'l seu rey era maco y no 'ls hi feya por. Duya aquell triangul al cap y tenia sobre la taula, al bell costat del plat, un gran mapa-mundi, al qual dirigí las miradas mes de mil cinch centes voltas.

Al voltant de la taula hi havia tots los sants y santas en amigable consorci. Tothom estava de gresca menos tres personatges: Sant Pere, Sant Joan y Sant Antoni. S' habia observat aquest incident, aixís es que tots 'ls hi feyan broma.

—Home, senyor Joan, deya una de las onze mil verges, no estigui de mal humor: ¿en qui pensa?

Sant Joan contestaba ab un gran sospir. No hi havia dúpte: pensaba en algú.

La broma seguia, pero de prompte Deu va alsar lo dit y tothom va callar. Acababan de portar la sopa á taula y en lo cel quan se menja no 's parla.

¿May dirian que'ns varen donar per escudella? ¡Estrelletes!

Es clar, vianda de casa.

Tothom menjaba ab religiós silenci y saborejant la vianda del cel, quan de repent Sant

Pere esclatá en un plor espantós. Era que acababa de sortir á taula, d' alló mes ben rostit, lo seu gall, aquell que va cantar quan ell negaba á lo seu mestre. No fou possible aconsolarlo de bonas en bonas y si no arriba á ser Sant Pau, que 'l va amenassar ab pasarlo de part á part y ab la perduda del empleo, encara ploraria.

—Pere, digué l' Etern, fent us de la paraula per primera vegada, ja estich cansat de tant gallejar. Desde que 'ls liberals han dit que'l gall era la senya de la llibertat, que tinch rabia als galls.

Pere incliná lo front ab sumisió y la gent seguí menjant gall.

En així estabam, quan comparegué un magnífich bé. Era lo del pobre Sant Joan. Aquest derramá unas quantas llágrimas, li dedicá algunas paraulas, y en acabat se reservá la part millor per ell. Un aplauso general va acompanyar la acció heroica de Sant Joan.

Poca cosa quedava jade la bestia, quan comparegueren á taula varios plats, uns absaltsixas altres ab butifarras, altres ab llomillo ab monjelas, altres ab jamon, etc. tot fruit del tocino de Sant Antony. Aquest, aplaudí 'l gust veient que de res li servia 'l posarse de mal humor, y'l tocino's va menjar ab gran satisfacció de tothom.

—¡Tony, li digué San Bernat, y donchs are, ¿com ho arreglarem sense 'l vostre estimat tocino?

—Lo que sentho, digué 'l home mitj plorós, es no habermel pogut menjar tot sol...

Desaparegueren los plats de la taula y tothom esperaba que vingues un 'altra cosa... y l' altra cosa no venia. Tots callabam y esperabam. Deu ja comensaba á arrugar 'l nas.

—Noy, digué á un dels àngels que servia la taula, ¿y las postras?

—¡Té raho!... ¡No hi hem pensat!

—¿Com no hi heu pensat? ¡Desvergonyits! ¿Que diran aquets senyors? ¡Si 'n Sunyer ho sab!... Corrents, envieu algú á terra, y aneu á veurer las monjas dels convents que 'us donguin matons. Tu, ves, agafa un tros de gloria y pósala ab un plat: que menjin gloria, mentres tant. Y vosaltres, angelets traviesos, ja teniu ordre immediatament de tallarvos los cabells. Me sembla que entre 'l cabell d' àngel, la gloria y 'ls matons de monja, no tindrem tant malas postras com aixó.

En un santiamen hi hagué postres, que foren devoradas per nosaltres, y despres de haberse vuydat unas quantas mils ampollas de lacrima Cristi, comensaren los brindis:

L' Angel de la Guarda: brindo pel Sant Pare y pels zuavos dels estats pontificis. (Aplausos.)

L' Arcangel Sant Miquel: brindo per la lley del sabre y sobre tot pels estats de siti. (Ruidosos aplausos). Brindo tambe per...

En aixó s' estava quau lo Pare Etern digué: Prou brindar. Are, avans de plegar, parlaré jo.

Sants y Santas y angelets y altres convidats: M' hi fet afaitar la barba y he fet un disbarat, puig quan s' está cremat, no 's passen gaires bons ratos y á perill, si un s' afaita, de agafar un constipat. Qu' estich cremat he dit. ¿Ab qui? Ab l' humanitat. Ja tothom se 'm subleva. S' inventan canals per que si may envio un diluvi l' aigua en lloch de fer mal encara 'ls fassi be. Per si vull enviar de foch, se saben inventar máquines per apagarlo. Se foradan montanyas, se dubte del papa, se cridan vivas á la llibertat y fins s' enfilan

en uns globos aereostatichs y pretenen arribar fins aquí. Es precis pendrer midas serias y graves. Veig que 'l papa m' ha compres. Per xo, ja que s' ha declarat infalible, lo declaro benemerit y fill adoptiu del cel y cerebro aquest tiberi. Are Sant Ivo, l' unich home de lletres y de rahons que tenim aquí casa, llegirá un document que acabo de rebrer.

Lo document deya aixís:

«Pare Etern. Ens adherim á la festa. ¡Viva 'l papa infalible!

Las animas del purgatori.»

Un aplauso general saludá la lectura d' eixa adhesió.

—Jaho veyeu, digué l' Etern tot commogut, festa complerta. Concedeixo á les ánimas deu anys de rebaixa, ab motiu de la festa. Las verjes ja poden vestir de llarch. Vos, Pere, feu calsat nou pe 'ls àngels. Vos Miquel aneu á ca 'n Vallcaneras á fervos fe una espasa. Qui vulgui res que ho demani. Pere, en venint Nadal vos compraré un gall y á vos Joan un be quan arribi Pascua.

Feu que al esperit sant no li faltin bessas y cambieuli l' aigua.

Y prou per avuy. He dit.

La reunió s' disolgué entre 'ls majors victors y aplausos en tant que defora la música tocaba 'l viribirit corona.

Lector: si non é vero é ben trovato. En lo cel dels neo-catolichs hi deuen passar escenas tal com las que li he explicat.

¿M' ESCOLTAS?

¿No es vritat, Govern d' Espanya, que no sabs per 'hont navegas, y que ab mostassas y fregas vols fer reviuir l' Estat? ¿No es vritat que ja 't fatiga, que ja 't pesa 'l governarnos, y que voldries deixarnos, si no fos per 'llo que sabs?

¿No es vritat que en Prussia y Fransa, forta brega s' es moguda per ta idea tant tossuda de voler posá un tira? ¿No es vritat qu' ets temerari en ta empresa casi tonta, contant, com tothom ja conta, que un rey á Espanya no hi cap?

¿No es vritat que aqueixa gresca, tornant ab aixó que passa, segons jo veig, porta trassa de venir per aquí baix? ¿No es vritat que si rebenta mil caps se farán á trossos, y, quedant á un lloch 'ls ossos, devallarán dolls de sanch?

¿No es vritat que ja confessas ser de aquest trastorn culpable, que pot deixar miserable á aquest poble desgraciat? ¿No es vritat que ja no 't quedan recursos de ta lley sàbia, si deixem apart la gàbia ab los micos que tu sabs?

Donchs si no saps com sortirne, creume: deixa 'l candeler, que, uns altres, ab mes salero, sabrán sortir bé del pas. Confessat d' un cop inepte avans lo perill no vinga de que tot lo poble tinga de ser per ta culpa esclau.

No hi ha mes: si vols salvarnos d' eixa situació tant crítica,

desisteix de la política,
deixa entrar la federal;
puig ella pot redimirnos:
ella 'ns treurà del perill,
qu' es ella lo pur espill
de la pau y 'l benestar.

Mes ¿qué dich? ¡Soch un tanoca!
Te coneix y encara parlo...
¿Se qui ets y encara garlo
ab tanta formalitat?...
Y ¡qui sab! potser que mentres
gasto en va temps y paciència,
tú allà dalt, sense conciença,
maquinas un cop d' estat.

E. SEITNES.

NOTICIAS DE LA GUERRA.

Conto que tots vostres sabran ja qu' es una cosa positiva la guerra Franco-Prussiana. La causa de rompre mutament las hostilitats eixas duas nacions, crech que tampoch la dehuen ignorar; ab aixó, donchs, no 'ls vaig a parlar de si Prussia té rahó, ó be de si Fransa está en son dret; sols, si, 'ls notificaré tot lo qu' hi sentit, y per los meus ulls he vist.

Lo dimecres passat vaig volerla echar de valiente, y á perill de qu' m' agafés algun cipayo de 'n Napoleon, ó bé que 'ls fills de Mr. Ollivier, coneguts vulgarment per los de la pudor, me fiquessin al ponton, creyent qu' era algun espia prussia, vaig encaminarme tot xano, xano cap á las voras del Rhin; y, vaig poder aquilotar lo grau d' entusiasme béliç qu' hi havia entre 'ls gabatxos acampats per aquells entorns. ¡Vaja, no es tan fero el leon como le pintan! Aquella animació del primer dia! Aquellas veus de: ¡al Rhin! ¡al Rhin! ¡los tochs de la Marsellesa! ¡los vivos al Emperador! y lo foch patri; tot varen ser efectes del esperit de vi qu' en Napoleon los hi va fer donar per postres. (Molts diuhen si hi va barrejar retalls d' ungles, ó bé cervell de gat. Tot podria ser!)

En demés, donchs, com deya, aquell desfici ja ha passat. Si are vostres los poguessin veurer com jo los he vist, los veurian grochs, com si haguessen acabat de llegir una *sitzagadora* poessia de 'n Balaguer, y, tant espantats y estemordits, com si haguessen sentit un discurs de 'n Sagasta, quant *ataca* als republicans. ¡Mare de Deu que poruchs!

Mano sobre mano s' estant observant las boras del Rhin, acurruats y prenent café per desvetllarse, per por de que 'l prussians no 'ls sorprendan adormits, y no 'n fassen una com la de Gracia.

En Napoleon, ficat dintre la seva tenda de campanya, á una distancia de sis horas y mitja, perque no hi puguin arribar las balas dels enemichs, está consultant nit y dia l' oracul del seu antecessor per veurer si pot guanyar ó si va mal de vint y vuits. ¡Ah! S' ha fet posar un para-rayos á la tenda per si cap bala perduda arriba fins allí ab segonas intencions.

S' ha tret lo xavo y 's deixa las patillas perque si convé no pugui ser conegut. Cada dia fa donar bon ranxo á n' els soldats y sobre tot bon vi. Ha enviat uns quants emissaris al Ampurdá, perque comprin tot lo vi y ai-guardent que trobin. Sembla que ab aquet motiu, los *cipayos* (ausells d' América) han resolt formular una petició á n' el govern, demanant-li, que no permeti que se 'ls hi enportin lo vi y l' ai-guardent, perque, allavoras, no mes los hi quedan que 'ls licors per beurer, y diuhen que 'ls sis rals, no arriban per tants gastos. Contan que 'l govern, ó be no deixarà exportar al estranger lo vi, ó be augmentará 'l

sou dels que firman la petició. Diuhen que 'n Figuerola ha arrufat lo nas al saber aixó.

Tornant, donchs, are á la qüestió, en Napoleon está, ó bé ho demostra, molt content. Tant, com quan un radical pot tenir un bon sou. Jo crech que la seva alegria es tant sols exterior, y que la professó va per dins.

Ha demanat á la seva dona, que com la ha fet rejenta, are meneja las cireras, que li envihi uns cuants caixons de desfilas. Han sortit emissaris per comprar totas las camisas, calsetots, llansols y anagus vells que 's trobin per la fira de Belcaire y pels encants. A causa d' aixó, los draps han pujat un 40 p. 0/0 mes de son valor corrent.

L' Emperador, per fi, deprés de tant amohinar l' oracul fentli preguntas, ha tret en net que aquesta guerra no l' hi filaria massa be, y filaria massa be, y allavoras ha enviat á n' el seu *cusí* Guillem, rey de Prussia, una especie de tractat de pau, en lo qual l' hi demana no sé quinas terras, donantli, en cambi, no se 'l que; pero, en Bismarck, que la sap molt llarga, l' hi ha donat un *mico*, mes gros que 'l del Olózaga. Al rebrel, diuhen que s' ha enfutismat de mala manera.

Corra, que al veurer las intencions de l' Inglaterra y Russia respecte á la neutralisació del Báltich, ha dit que avans plantejaria la República en Fransa y que allavoras tots los tronós caurian. Aixó ha sigut un *papo* per tot Europa.

Lo seu hereu juga á fet á la galindaina ab los edecants, y aprent de correr ab lo velocípedo, per si avuy ó demá convingués. Ha enviat á buscar á n' en Balaguer, perque diu que s' anyora.

Hi han hagut varias escaramussas, en las quals han mort ja francesos y prussians. Aixó es lo que dona de si la guerra.

Molts pintors d' escaletas están atarejats pintant las *amestralladoras* d' un color d' ala de mosca, perque de lluny no se puguin distingir; pero, los prussians que no's maman lo dit, y que no ignoran las foras y aminiculs de guerra que té la Franga, se 'n riuen, perque tenen uns canons qu' allargan unas quatre horas y mitja, mica mes, mica menos, qu' ells mateixos se fan las balas, se carregan, prenen la apunteria tots ensenen la metxa, se disparan, y, encara que no hi hajan enemichs per matar al seu devant, per aixó se troban morts, ferits y contusos; la mateixa bala despres los enterra, y s' entorna cap al canó per tornar á fer lo mateix un 'altra vegada. ¡Ja veuhen, donchs, si poden tenir cap mica de por!

Per aixó tampoch los prussians no las tenen totas; pero, están de mes bon humer que los francesos.

S' han fet diferents apostas sobre qui guanyará. Jo no m' embolico.

Lo rey de Prussia, ajudat per en Bismarck, está leri, leri. Ha fet una especie de plegaria á Deu per que guanyi. Aquet bon home, sembla que l' hi ha contestat que lo que ells han fet, ja sabian que no ho volia, y aixis, que s' arreglin, y que *con su pan se lo coman*, ¡Molt den dit!

Y, acabo aquesta especie de revista, dient: ¡Aveurer si en Napoleon III ab eixa guerra que ha suscitad, per posar un pedás á n' el trono imperial, qu' estava si caich, no caich; á cap de vall del sach tindrà que buscar ab candelas un 'altra isla de Santa Helena, per purgar allí los seus desitjos envejosos? Lo temps ja 'ns ho dirá.

PAU BULLANGA.

LA PAU.

Entre 'ls núvols un llum brilla
que á la terra va baixant
dirijintse sobre un poble
que dorm ab ficticia pau,
puig de lluny mil centinellas
lo guardan en son descans.
Mentres la llum mes s' acosta
mes brilla... fins á encegar.
D' entre eix focs, corporea sombra
poch á poch se va mostrant,
una, sense fil de roba,
ab un mirall á una ma
y al altre unas balancetas,
que mostra ab desitj y afany.

—Poble, poble, ab veu melosa
eixa sombra va esclament,
¿per qui en eixos camps te trobas?
¿perqui has deixat ton trevall?
¿perqui has deixat ta familia,
tos pares y tos germans?

Encegat pe 'l nom de patria
aquí un tirá t' ha portat,
no á venjarne cap afrenta,
(¡quina afrenta t' pot causá
qui com tú pert dolsa vida
pera tal vida aguantar!)
sino perque 'l que t' domina
mes esclaus vol teni encar,
y está envejós d' un altre home
que igual qu' ell es un tirá!

¡Poble! Ton somni abandona
y olvida la patria. Ay tal,
sols serveix pera que t' siguin
enemichs los teus germans.

Pensa sols que 'l MON t' es PATRIA;
ta FAMILIA, HUMANITAT;
la NATURA, MARE propia
que en l' univers t' ha posat.

Tas armas, instruments sigan
útils tant sols pel trevall,
no per matarnos, que l' home
no pot á un altre hom' matar!

Jo só la PAU, la JUSTICIA,
jo defenso la VERITAT;
Si n' escoltas mas paraulas
y estimas ta dignitat,
torna á ta casa... y que 's matin
tots dos sols aquí 'ls tirants
y la teva guerra siga
AMOR, JUSTICIA y TREVALL.

En dient eixas paraulas
la sombra al aire pujá
deixant dormit á aquell poble
que en son profundo descans
en somnis ouhí á la sombra
que son pit feu palpar

...
¡Ay! ditzós si 'l cor arriba
á la fi á sentir los plans!

S. A. y C.

BATALLADAS.

Vaig á proposar un medi per fer las paus los alemanys y 'ls francesos. En la primera batalla, los francesos que despatxin á Napoleon y 'ls alemanys, que despatxin á Guillem. En acabat s' abrassan ells ab ells, proclaman la federal y....

Lástima grande que no sea verdad tanta belleza!

En lo Tivoli s' ha estrenat ab mes bon éxit que la política d' en Prim, la nova zarzuela de en Pitarra, *Donya Guadalupe*. La producció es bastant regular y molt amena. La execució, per ser de Tivoli, bona.

Donchs L' Olózága voldria que 'ls espanyols ens uníssim ab los francesos...

Está be, 'l plan m' agrada, pero te de ser ab la condició precisa de que la unió será per tombar á Napoleon.

—Als espanyols 'ns convé que perdin 'ls francesos.

—Als espanyols 'ns convé que perdin Napoleon y Guillen y que guanyin 'ls francesos y 'ls prussians.

Digue, ab la revolució,
lo poble: ¡viva 'l Sufragi!
y 'l Govern, digué, ¡malhagi!
Gat per llebra 't daré jo.
Organisats los partits,
vingué 'l dia de el-leccions
y 'l Govern, ab sas rahons,
ens deixá á tots *sufragits*.

—¿Va anar á veurer *cinch minuts fora del mon?*

—No me 'n parli, que 'm vaig rebentar de riurer.

—La producció es mes bona q' una situació progressista. Cómprila, no mes val un ral y la venen á ca 'n Lopez.

—Napoleon, avans d' anar á la guerra, va confessar y combregar.

Guillem de Prussia va manar fer rogativas.
—Tant bon pollastre es l' un com l' altre.
Velhiauqui, donchs, com jo me 'ls menjaria rostits á tots dos.

¡QUINA POPULARITAT MES GALDOSA!

Perque puguian tots vostés saber lo grau de popularitat que va engancharse á n' á la candidatura prussiana, hem recullit, ja de periódichs, ja en conversacions particulars, una petita col·lecció de 'ls molts noms (motius) que tothom l' hi ha tret á n' el nom Hohenzollern Sigmaringen, per donar una prova de carinyo á don Leopoldo. Atverteixin que los noms que á continuació posém, sols son extrets d' alguns diaris, com: *El Cascabel*, *Brusi*, *Pontón*, *Epoca*, etc. etc. y de conversacions particulars, que si anabam á recullir los dels demés periódichs, ja 'ls diem que fora 'l cuento de may acabar.

Dit tot aixó, vingan los noms, y... á *vivir*.

Comensém: ¡Hola, hola, ja 'ns xeringan!—
¡Ole, ole, si le eligen!—¡Ole, ole, sin melindres!—
¡Hola, hola, ja 'm critican!—¡Trencaollas!—
¡Riopulvo de Oye sorber Sin narices!—
¡Ole, ole, sin merengues!—¡Hola, be, ja m' enbolican!—
¡Hola, hola, m' electriscan!—
¡Ole, ole, sin narices!—
¡Ole, ole, sin Gaminde!—
¡Mal aném si m' engalipan!—
¡Hola, hola, si á mi m' xiulan!—
¡Ole, ole, sin tragines!—
¡Ole, ole, sin matices!—
Leopoldo, No vás bien Si ellos te eligen!—
¡Hola, hola, m' amohinan!—
¡No es ver dad que simpatices!—
¡Ole, ole, sin laringe!—
¡Ole, ole, sin maitines!—
¡Hola hola, que son ximples!—
¡Hola, hola, si 'm capfican!—
¡Ole, ole, sin lombrices!—
¡Ole, ole, si me admiten!—
¡Ole, ole, sin monises!—
¡Ay potret, si acas'm clisan!—
¡Hola, hola, ja 'm predican!—
¡Ole, ole, sin maravedis!—
¡Ole, ven que ya precisas!—
Total 30.

Ja veuen, donchs, si es cosa gran la popularitat qu' habia agafat. ¡Lástima qu' en Napoleon ens hagi esguerrat 'l marro, perque si no, nosaltres, los espanyols, l' haguera rebut á... canonadas.

PAU BULLANGA.

VEN ACÁ

(AL REY QUE VENGA.)

Ven acá... ven acá... magnate déspota,
ya es hora de que llegues, rey incógnito;

ven acá... que te aguardan los monárquicos aunque extranjero seas y aun expósito.

Ven acá... descendiente de los bárbaros, tradición del puñal y de los tósigos, encubridor de amores ilegítimos que á tu redor consuman los diabólicos.

Ven acá acompañado de tu séquito, de ugieres y demás razas de acólitos, recibidos sereis con sumos vítores, palmas, arcos y cantos alegóricos.

No importa que seas tonto ó pusilámene, de carácter simplon, malo, estrambótico; mientras tengan tus miembros fuerza herculea y seas guapo mozo y buen católico.

Te esperan en Madrid presupuestívoros, pasteleros, políticos, neófitos, que á tus piés se echarán ¡oh serenísimo! buscando de *turron* sendos depósitos.

Y en fin, toda España alegre y ávida aguarda tu reinado como sólido; así, pues, subirás al trono hispánico.... siempre y cuando no haga el pueblo otro propósito

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Los francesos ja s' han apoderat de Saarbrück. Es á dir: ja s' ha derramat sanch, ja hi ha hagut lo primer combat, lo bateix de sanch, Caigui tota ella sobre 'ls caps dels reys que la fan derramar.

Diuen de Berlin: Los francesos han sigut retxasats en Saarbrück.

Diuen de París: Los alemanys han sigut desallotjats de Saarbrück.

¿En qué quedem? ¿Qui ha guanyat? Treguintae l' aigua clara si son servits.

Es que mirin qu' es molt. Allí ahont hi ha reys, may se pot saber la veritat.

—¿A qué no endevinas lo que menjará en Napoleon durant la campanya?

—¡Oh! Vol fer un sistema de vida molt sensill: sota, cavall y Rey y bon profit.

—¿Escudella, carndolla y postras, vols dir? Donchs no ho has encertat.

—Digaho tu, set-y-sabs.

—Mira: los dias de peix, Tunyina, y 'ls dias de carn, Bolets y Estufat.

—Y per postras, *pinyas*?

—Si, pero de *pinyas* també 'n deurán menjá 'ls prussians.

Si del Govern fos amich,
¿qué vols mes, jo li diria:
monarquia sense rey,
ó rey sense monarquia?

Guillem ja está entre 'ls soldats prussians. Napoleon ja está en lo campament francés. Leopoldo de Bélgica está ja ab son exércit de observació.

Victor Manuel ja s' estira 'l bigoti.

L' emperador d' Austria vol crear un exercit de observació...

¡Ay, ay ay! ¡Quin can-can de reys se prepara y quants caps fan olor de sofre...

Diuen que 'n Prim ens enganya, perque no dona l' amnistia als federales. A mi no m' enganya. A mi quan m' enganyará será quan la dongui.

En l' atach de Saarbrück hi habia Napoleon y 'l seu fill y no 'ls va tocar cap bala. Aquesta gent te mes sort que las bruixas.

Los progressistas creyem,
que jamay lo poble es res:
ó teniu lo cap espés,
ó no sabeu lo que dieu.
Digneume: ¿com ho fariau,
donchs, pera enganyar al poble
com feu are ab trassa innoble?
¿Sens' ell á qui enganyariau?

—Es que mirin qu' es molt mon, deya un pobre neo; Espanya es orga de rahons, la Franca y la Prussia 's barallan y rep 'l Papa.

Hi ha qui diu que Pio Nono es actualment:

Papa-Rey.

Papa-Natas.

Papa-Moscas.

Papa-Dinero.

Papa-papa.

Etc. etc. etc.

Ells sabran perque ho diuen.

Avuy ha martxat cap 'a Tarragona una companyia especial, formada ab molts dels actors que estrenaren *La Passió Política*, pera posarla en escena en dita ciutat, de pas pera Valencia. Sembla que també s' aprofitará l' ocasió per posarla á Reus, Valls y algunas altrás de las poblacions de aquell camp.

En la llibreria d' en Lopez, se segueix venent la *Passió Política*. Mirin que si no corren no hi serán á temps.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

B. T. Barcelona. No 'l puch servir.—J. P. Gracia. No fa per casa.—S. F. Barcelona. Envihin la solució.—L. M. Id. Las posaré.—S. A. Id. La carta prou li rebut, pero l' original.... no n' hi ha de fets.—Ll. P. Id. No 's pot insertar.

La Correspondencia al Director ó al Administrador de la *Campaña de Gracia*.

XARADA.

—Pasihobé donya Gertrudis.

—Hola, Pepa, ¿com ho passa?

—No massa be.

—¿Y donchs minyona?

—Estich quasi mitj malalta de las raresas del amo.

—Don Pancrasi?

—Quin canalla!

—Be sembla prou bon subjecte,

y fá una primera y cuarta

que demostra mol bon genit.

—¡Prima! Si es un monstruo, ¡vaya!

una dos y cuarta, un home

sense segona, un canalla!

Afiguris, l' altre dia

tenia gent convidada,

lo prima y dos li presento,

y lo tres... ¡quina passada!

Perque 'l va trobar espés

ó be clar un xiquet massa,

puig es capás de aturdir

al que tingui mes catxassa,

devant de tots me digué

era una burra y un' asa,

y agafant lo tot ple y tot,

me 'l tira á damunt; de rabia

no se 'l que 'm feya.

—Jo 't flich,

donchs si que m' equivocaba.

—Prou fa temps que ja l' haguera

deixat, pro una cosa passa

bastant quarta repetida;

despres que m' ha insultat massa

allavors diu, que 'l dispensi,

qu' es son genit, y m' enganya

d' aquesta manera.

—Y be,

com que tu ets bona criada

y en fi, ets...

—Aixó pot dir;

com que 'ls bons guisos li agradan

y jo ab aixó l' acontento...

Li faig algunas vegadas

una tercera y primera

d' alló, vaja... de ca 'l ampla.

—Despres, de tu 'n fa 'l que vol.

—¡Y com un prima tractarme!...

—¡Que hi farás!... Vaja, Gertrudis,

que 't conservis.

—Moltas Gracias.

La solució, per suposat, dissapte.